

ГОСПОДАРСЬКИЙ СУД
ДНІПРОПЕТРОВСЬКОЇ ОБЛАСТІ
ІМЕНЕМ УКРАЇНИ
РІШЕННЯ

02.02.16р.

Справа № 904/11207/15

За позовом Приватного підприємства "ВЕКТОР ЦЕМЕНТ", м. Кривий Ріг
до Товариства з обмеженою відповідальністю "ПАВЛОГРАД БУДДЕТАЛЬ", м. Павлоград
про стягнення 126 814,37 грн.

Суддя Петренко Н.Е.

Секретар судового засідання Найдюнова Я.О.

Представники:

від позивача: Горобець Ю.В., представник за довіреністю № б/н від 02.02.16р.

від відповідача: не з'явився

СУТЬ СПОРУ:

Приватне підприємство "ВЕКТОР ЦЕМЕНТ" (далі-позивач) звернулось до господарського суду Дніпропетровської області з позовом до Товариства з обмеженою відповідальністю "ПАВЛОГРАД БУДДЕТАЛЬ" (далі-відповідач) про стягнення 126 814,37 грн.

В обґрунтування заявлених вимог позивач посилається на порушення відповідачем умов договору поставки № 1/15 від 01.01.15р., в частині розрахунків.

Ухвалою господарського суду від 30.12.15р. порушено провадження у справі, прийнято позовну заяву до розгляду, призначено судові засідання на 02.02.16р.

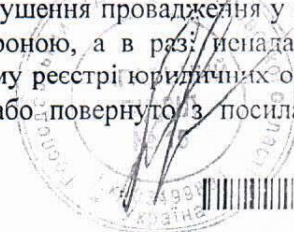
02.02.16р. до суду від позивача надійшла заява про зменшення розміру позовних вимог, відповідно до якої позивач просить стягнути з відповідача 76 814,37 грн. Заява обґрунтована тим, що відповідачем було оплачено позивачу 50 000 грн.

02.02.16р. повноважний представник позивача у судовому засіданні заявлені (зменшені) позовні вимоги підтримав та просив суд задовольнити їх у повному обсязі. Крім того, повноважний представник позивача надав для огляду суду всі оригінали первинних документів на підставі яких виник спір, а для долучення до матеріалів справи витребувані судом документи та докази часткової оплати.

В свою чергу, повноважний представник відповідача у судові засідання не з'явився, відзив на позов та інші витребувані документи до суду не надав. Жодних пояснень щодо причини неявки або інших клопотань до господарського суду не надходило. В матеріалах справи знаходиться конверт з ухвалою господарського суду Дніпропетровської області від 30.12.15р. про порушення провадження у справі, який направлявся на адресу відповідача та був повернутий поштою з відміткою "за закінченням строку зберігання".

Господарським судом було зроблено Спеціальний витяг з Єдиного державного реєстру юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців, відповідно до якого адреса відповідача співпадає з адресою зазначеною у позовній заяві, і на яку судом направлялась поштова кореспонденція з повідомленням про день, час та місце розгляду справи.

Відповідно до п. 3.9.1. Постанови Пленуму Вищого господарського суду України від 26.12.2011р. № 18 "Про деякі питання практики застосування Господарського процесуального кодексу України судами першої інстанції", особи, які беруть участь у справі, вважаються повідомленими про час і місце розгляду судом справи у разі виконання останнім вимог частини першої статті 64 та статті 87 Господарського процесуального кодексу України. У разі присутності сторони або іншого учасника судового процесу в судовому засіданні протокол судового засідання, в якому відображені відомості про явку сторін (пункт 4 частини другої статті 81¹ ГПК), є належним підтвердженням повідомлення такої сторони (іншого учасника судового процесу) про час і місце наступного судового засідання. За змістом цієї норми, зокрема, в разі якщо ухвалу про порушення провадження у справі було надіслано за належною адресою (тобто повідомленою суду стороною, а в разі ненадання суду відповідної інформації - адресою, зазначеною в Єдиному державному реєстрі юридичних осіб та фізичних осіб - підприємців), і не повернуто підприємством зв'язку або повернуто з посиланням на відсутність

*5*3912308*1*0*

(вибуття) адресата, відмову від одержання, закінчення строку зберігання поштового відправлення тощо, то вважається, що адресат повідомлений про час і місце розгляду справи судом.

Враховуючи зазначене, господарський суд вважає, що відповідач про день, час та місце розгляду справи повідомлений належним чином, оскільки судом було належним чином виконано вимоги ч.1 ст.64 та ст. 87 Господарського процесуального кодексу України, у зв'язку з чим суд вважає за можливе розглянути справу в даному судовому засіданні без участі повноважного представника відповідача за наявними в ній матеріалами.

У судовому засіданні 02.02.16р. оголошено вступну та резолютивну частини судового рішення, згідно зі ст. 85 Господарського процесуального кодексу України.

Розглянувши матеріали справи, подані документи, заслухавши пояснення повноважного представника позивача, господарський суд, -

ВСТАНОВИВ:

01.01.15р. між позивачем та відповідачем укладено договір поставки № 1/15 (далі - Договір), відповідно до умов п. 1.1. якого, в порядку і на умовах, визначених цим Договором, позивач зобов'язується передати у власність, а відповідач прийняти і оплатити товар, асортимент, кількість, ціна якої визначається в специфікаціях, які оформлюються у вигляді Додатків до цього Договору та є його невід'ємною частиною.

Відповідно до п. 1.2. Договору позивач поставляє товар протягом дії цього Договору в порядку, узгодженому з відповідачем.

Пунктом 2.1. Договору передбачено, що ціна на товар визначається в гривнях за одну одиницю і вказується у Специфікаціях, що додаються до цього Договору і є його невід'ємною частиною.

Згідно з п. 4.1. Договору постачання товару здійснюється партіями в асортименті, кількості, за цінами, з якісними характеристиками і в строки, погоджені сторонами в Специфікаціях до даного Договору. Під партією товару сторони розуміють будь-яку кількість товару, однорідного за своїми якісними показниками, яке супроводжується одним документом про якість, і одним товаросупровідним документом.

Поставка товару здійснюється позивачем протягом усього строку дії цього Договору в порядку, узгодженому з відповідачем (п. 4.4. Договору).

За приписами п. 5.1. Договору оплата за товар здійснюється відповідачем у безготівковому порядку на поточний рахунок позивача на умовах визначених у Специфікаціях, що додаються до цього Договору. Допускається попередня оплата з боку відповідача.

Цей Договір вважається укладеним та набирає чинності з моменту його підписання сторонами та скріплення печатками сторін. Строк дії цього Договору закінчується 31.12.15р. (п.10.1. Договору)

Як зазначає позивач, на виконання умов вищезазначеного Договору позивачем був поставлений відповідачу товар на загальну суму 155 678,57 грн., що підтверджується наступними документами:

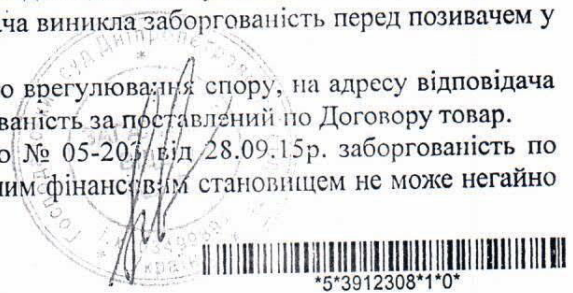
- видаткова накладна № 0000000011 від 19.02.16р. на суму 26 931,45 грн.;
- товарно-транспортна накладна № 2 від 19.02.15р. на суму 26 931,45 грн.;
- видаткова накладна № 0000000033 від 17.03.15р. на суму 25 252,50 грн.;
- товарно-транспортна накладна №8 від 17.03.15р. на суму 25 252,50 грн.;
- рахунок № 16 від 17.03.15р. на оплату 25 252,50 грн.;
- видаткова накладна № 0000000060 від 22.05.15р. на суму 31 217,86 грн.;
- товарно-транспортна накладна №15 від 22.05.15р. на суму 31 217,86 грн.;
- рахунок № 29 від 22.05.15р. на оплату 31 217,56 грн.;
- видаткова накладна № 0000000081 від 12.06.15р. на суму 31 804,50 грн.;
- товарно-транспортна накладна №18 від 12.06.15р. на суму 31 804,50 грн.;
- рахунок № 37 від 12.06.15р. на оплату 31 804,50 грн.;
- видаткова накладна № 0000000087 від 19.06.15р. на суму 40 472,26 грн.;
- товарно-транспортна накладна № 23 від 19.06.15р. на суму 40 472,26 грн.;
- рахунок № 41 від 19.06.15р. на оплату 40 472,26 грн.

Посилаючись на Специфікацію № 1 від 19.02.15р. позивач зазначає про те, що оплата товару повинна бути проведена на протязі 30 банківських днів від дати (моменту) отримання товару.

Як зазначає позивач, в порушення умов Договору відповідач за отриманий товар розрахувався частково, у зв'язку з чим станом на 02.02.16р. у відповідача виникла заборгованість перед позивачем у розмірі 76 814,37 грн.

Позивач звертає увагу суду, що з метою досудового врегулювання спору, на адресу відповідача була направлена претензія з проханням сплатити заборгованість за поставлений по Договору товар.

В свою чергу, відповідач відповіддю на претензію № 05-203 від 28.09.15р. заборгованість по Договору визнав в повному обсязі, але у зв'язку з скрутним фінансовим становищем не може негайно

перерахувати кошти на рахунок позивача. Крім того, відповідач зазначив, що заборгованість буде перерахована на розрахунковий рахунок позивача згідно графіку погашення боргу, що додається.

Враховуючи вищевикладене, позивач просить стягнути з відповідача заборгованість за поставлений товар у розмірі 76 814,37 грн.

Відповідач доказів належного виконання своїх зобов'язань по вищезазначеному Договору на момент розгляду спору до господарського суду не надав. Крім того, відповідач не скористався наданим йому правом на судовий захист, наведених позивачем обставин не спростував.

Дослідивши наявні матеріали справи, заслухавши пояснення повноважного представника позивача, оцінивши надані докази в їх сукупності, господарський суд дійшов до висновку, що позовні вимоги підлягають задоволенню в повному обсязі.

Приймаючи рішення господарський суд виходив із наступного.

Згідно зі ст. 173 Господарського кодексу України, господарським визнається зобов'язання, що виникає між суб'єктом господарювання та іншим учасником (учасниками) відносин у сфері господарювання з підстав, передбачених цим Кодексом, в силу якого один суб'єкт (зобов'язана сторона, у тому числі боржник) зобов'язаний вчинити певну дію господарського чи управлінсько-господарського характеру на користь іншого суб'єкта (виконати роботу, передати майно, сплатити гроші, надати інформацію тощо), або утриматися від певних дій, а інший суб'єкт (управлена сторона, у тому числі кредитор) має право вимагати від зобов'язаної сторони виконання її обов'язку.

Відповідно до ч. 1 ст. 193 Господарського кодексу України, суб'єкти господарювання та інші учасники господарських відносин повинні виконувати господарські зобов'язання належним чином відповідно до закону, інших правових актів, договору, а за відсутності конкретних вимог щодо виконання зобов'язання - відповідно до вимог, що у певних умовах звичайно ставляться. До виконання господарських договорів застосовуються відповідні положення Цивільного кодексу України з урахуванням особливостей, передбачених цим Кодексом.

Господарське зобов'язання виникає, зокрема із господарського договору (ст. 174 Господарського кодексу України).

Зобов'язанням є праввідношення, в якому одна сторона (боржник) зобов'язана вчинити на користь другої сторони (кредитора) певну дію (передати майно, виконати роботу, надати послугу, сплатити гроші тощо) або утриматися від певної дії, а кредитор має право вимагати від боржника виконання його обов'язку (ч. 1 ст. 509 Цивільного кодексу України).

Відповідно до ч. 1 ст. 265 Господарського кодексу України, за договором поставки одна сторона - постачальник зобов'язується передати (поставити) у зумовлені строки (строк) другій стороні - покупцеві товар (товари), а покупець зобов'язується прийняти вказаний товар (товари) і сплатити за нього певну грошову суму.

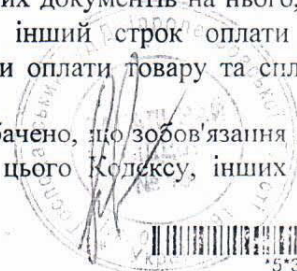
Аналогічна норма міститься у ст. 712 Цивільного кодексу України відповідно до якої, за договором поставки продавець (постачальник), який здійснює підприємницьку діяльність, зобов'язується передати у встановлений строк (строки) товар у власність покупця для використання його у підприємницькій діяльності або в інших цілях, не пов'язаних з особистим, сімейним, домашнім або іншим подібним використанням, а покупець зобов'язується прийняти товар і сплатити за нього певну грошову суму.

До договору поставки застосовуються загальні положення про купівлю-продаж, якщо інше не встановлено договором, законом або не впливає з характеру відносин сторін.

Статтею 266 Господарського кодексу України передбачено, що предметом поставки є визначені родовими ознаками продукція, вироби з найменуванням, зазначеним у стандартах, технічних умовах, документації до зразків (еталонів), прейскурантах чи товарознавчих довідниках. Предметом поставки можуть бути також продукція, вироби, визначені індивідуальними ознаками. Загальна кількість товарів, що підлягають поставці, їх часткове співвідношення (асортимент, сортамент, номенклатура) за сортами, групами, підгрупами, видами, марками, типами, розмірами визначаються специфікацією за згодою сторін, якщо інше не передбачено законом.

За приписами ч.ч. 1, 3 ст. 692 Цивільного кодексу України, покупець зобов'язаний оплатити товар після його прийняття або прийняття товаророзпорядчих документів на нього, якщо договором або актами цивільного законодавства не встановлений інший строк оплати товару. У разі прострочення оплати товару продавець має право вимагати оплати товару та сплати процентів за користування чужими грошовими коштами.

Статтями 525, 526 Цивільного кодексу України передбачено, що зобов'язання має виконуватися належним чином відповідно до умов договору та вимог цього Кодексу, інших актів цивільного

законодавства, а за відсутності таких умов та вимог - відповідно до звичаїв ділового обороту або інших вимог, що звичайно ставляться. Одностороння відмова від зобов'язання або одностороння зміна його умов не допускається, якщо інше не встановлено договором або законом.

Відповідно до ч. 1 ст. 530 Цивільного кодексу України, якщо у зобов'язанні встановлений строк (термін) його виконання, то воно підлягає виконанню у цей строк (термін). Зобов'язання, строк (термін) виконання якого визначений вказівкою на подію, яка неминуче має настати, підлягає виконанню з настанням цієї події.

Згідно з ч. 2 ст. 218 Господарського кодексу України учасник господарських відносин відповідає за невиконання або неналежне виконання господарського зобов'язання.

У відповідності до ст. 610 Цивільного кодексу України, порушенням зобов'язання є його невиконання або виконання з порушенням умов, визначених змістом зобов'язання (неналежне виконання).

Боржник вважається таким, що прострочив, якщо він не приступив до виконання зобов'язання або не виконав його у строк, встановлений договором або законом (ст. 612 Цивільного кодексу України).

Відповідно до ст. 629 Цивільного кодексу України, договір є обов'язковим для виконання сторонами.

Статтею 599 Цивільного кодексу України зобов'язання припиняється виконанням, проведеним належним чином.

Положеннями ст. 4³ Господарського процесуального кодексу України передбачено, що судочинство у господарських судах здійснюється на засадах змагальності. Сторони та інші особи, які беруть участь у справі, обґрунтовують свої вимоги і заперечення поданими судом доказами.

Відповідно до ст. ст. 33 та 34 Господарського процесуального кодексу України кожна сторона повинна довести ті обставини, на які вона посилається як на підставу своїх вимог і заперечень. Обставини справи, які відповідно до законодавства повинні бути підтверджені певними засобами доказування, не можуть підтверджуватись іншими засобами доказування.

Дослідивши оригінали наданих позивачем до господарського суду документів у розумінні ст. 36 Господарського процесуального кодексу України, суд прийняв їх як належні докази, оскільки вони містять інформацію щодо предмета доказування, та підтверджують неналежне виконання відповідачем своїх зобов'язань за вищезазначеним Договором. Належних та допустимих доказів, які б спростовували доводи позивача та підтверджували належне виконання відповідачем умов Договору, відповідачем господарському суду надано не було.

Враховуючи вищезазначені норми чинного законодавства, умови Договору та обставини справи, господарський суд вважає, що вимоги позивача є обґрунтованими та такими, що підлягають задоволенню у повному обсязі, оскільки заборгованість підтверджується матеріалами справи, а зобов'язання повинні виконуватись належним чином та в установленій строк.

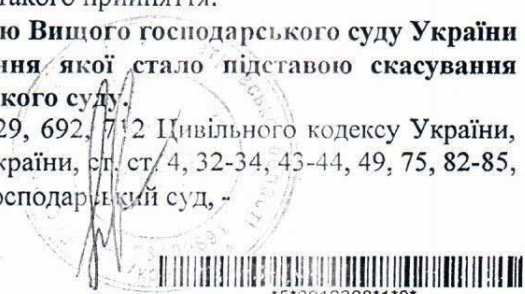
Відповідно до статті 49 Господарського процесуального кодексу України, судові витрати покладаються на відповідача.

Звертаю увагу на те, що відповідно до ст. 101 Господарського процесуального кодексу України у процесі перегляду справи апеляційний господарський суд за наявними у справі і додатково поданими доказами повторно розглядає справу. Додаткові докази приймаються апеляційним судом, якщо заявник обґрунтував неможливість їх подання суду першої інстанції з причин, що не залежали від нього.

Пленум Вищого господарського суду України у п. 9 постанови від 17.05.2011 року № 7 "Про деякі питання практики застосування розділу XII Господарського процесуального кодексу України", роз'яснив, що у вирішенні питань щодо прийняття додаткових доказів суд апеляційної інстанції повинен повно і всебічно з'ясувати причини їх неподання з урахуванням конкретних обставин справи і об'єктивно оцінити поважність цих причин. При цьому обґрунтування неможливості подання доказів суду першої інстанції згідно із зазначеною нормою ГПК покладається саме на заявника (скаржника), а апеляційний господарський суд лише перевіряє та оцінює їх поважність і не зобов'язаний самостійно з'ясувати відповідні причини. У разі прийняття додаткових доказів у постанові апеляційної інстанції мають зазначатися підстави такого прийняття.

Аналогічна правова позиція підтримана постановою Вищого господарського суду України від 24.12.2014р. по справі № 904/9428/13, недотримання якої стало підставою скасування постанови Дніпропетровського апеляційного господарського суду.

Керуючись ст.ст. 509, 525, 526, 530, 599, 610, 612, 629, 692, 712 Цивільного кодексу України, ст.ст. 173, 174, 193, 218, 265, 266 Господарського кодексу України, ст. ст. 4, 32-34, 43-44, 49, 75, 82-85, 115-117 Господарського процесуального кодексу України, господарський суд, -

ВИРШИВ:

Позов задовольнити в повному обсязі.

Стягнути з Товариства з обмеженою відповідальністю "Павлоград буддеталь" (51400, м.Павлоград, вул. Терьошкіна, буд. 17, код ЄДРПОУ 35984515) на користь Приватного підприємства "Вектор цемент" (50026, м. Кривий Ріг, вул. Федоренка, буд. 25-а, код ЄДРПОУ 38659397) заборгованість за поставлений товар у розмірі 76 814,37 грн. (сімдесят шість тисяч вісімсот чотирнадцять грн. 37 коп.), витрати по сплаті судового збору у розмірі 1 218,00 грн. (одна тисяча двісті вісімнадцять грн. 00 коп.).

Наказ видати після набрання рішенням законної сили.

Рішення суду набирає законної сили після закінчення десятиденного строку з дня його підписання і може бути оскарженим протягом цього строку до Дніпропетровського апеляційного господарського суду.

Повне рішення складено 03.02.16р.

Суддя

Н.Е. Петренко